

TOMISLAVA BOŠNJAK BOTICA

INSTITUT ZA HRVATSKI JEZIK I JEZIKOSLOVLJE, ZAGREB

tbosnjak@ihj.hr

IVAN BOTICA

STAROSLAVENSKI INSTITUT, ZAGREB

ibotica@stin.hr

JEZIČNE PROMJENE U TIJEKU – PRIMJER IZ DVAJU NOVOŠTOKAVSKIH IKAVSKIH GOVORA¹

IZVORNI ZNANSTVENI RAD

UDK 811.163.42'282(497.5LOVREĆ+OTOK):001.891.7"197/..."

DOI <https://doi.org/10.17234/9789531758635.05>

U radu se iznose obilježja dvaju novoštokavskih ikavskih govora – Lovreća (Imotska krajina) i Otoka (Cetinska krajina) – u kojima se pokazuju promjene nastale u posljednjih 50-ak godina, s posebnim osvrtom na obilježja koja se potvrđuju samo u govoru najstarijih stanovnika te su na rubu aktivne upotrebe. Usporedba je načinjena na temelju opisa tih govora (Šimundić 1971; Brozović i Brkić 1981; Menac-Mihalić 2005), dijalektoloških upitnika te novijih terenskih istraživanja. Promjene se očituju na svim jezičnim razinama, a najizraženije su u leksiku i frazeologiji.

1. UVOD

Za razliku od standardnoga jezika, koji svoj razvoj na gramatičkom ili leksičkom planu donekle može institucionalno kontrolirati zahvaljujući utvrđenim pravilima, s organskim je idiomom to nemoguće te se takav govor razvija slobodno, a time se i mijenja s vremenom. Proces promjena, u kojem govor gubi neke svoje značajke i stječe nove, odvija se različitom brzinom, u leksiku je svakako brži i izraženiji nego što je npr. u fonologiji ili morfologiji. Obično nijedna promjena nije takva da se ostvari u jednom naraštaju govornika. Međutim, primjeri koje donosimo u ovom radu upućuju na to da

¹ *S òv(iz)in člankon tili bi se màkar ìprijūba/zèr'cu odūžit svòjōj/svòjōn profesùrici/profesòr'ci Mìri/Mìri na prilici/pril'ci da š njōn / s njōmen suràđtívāmo i da òd nje učīmo.*

se te promjene danas odvijaju ipak brže nego što smo to pretpostavljali jer se i cjelokupan način života i komunikacije među ljudima strelovito mijenja.

Premda se općenito može misliti da su novoštokavski govori zbog svoje sličnosti sa standardnim jezikom u povlaštenu položaju u odnosu na govore drugih dvaju narječja, stanje je po svojoj prilici sasvim drukčije. Upravo ta sličnost sa standardom izaziva u govornika nesvjesno brisanje granice između dvaju sustava te dolazi do miješanja, pri čemu se u jedan sustav unose obilježja drugoga. Govoreći svojim mjesnim govorom, govornici lako rabe riječi i konstrukcije standardnoga jezika, no vrijedi i obratno. O uvođenju dijalektnih obilježja (ili razgovornoga jezika, žargona, stranih riječi itd.) u hrvatski standardni jezik brine se standardnojezična norma, dok je preuzimanje jezičnih obilježja iz standarda u neki mjesni govor posve slobodan proces. Otežavajuća okolnost dijalekta odnosno mjesnoga govora svakako je usmenost u odnosu na standardnojezičnu pismenost. Objava građe (pod uvjetom da je točno prenesena) može mnogo pripomoći osvještavanju nekih jezičnih osobitosti, barem toliko da se zapiše kako nešto jest (ili kako je bilo), ali bez žive govorne upotrebe ta se obilježja dakako neće održati. Uz vrijeme kao osnovni pokretač, jezičnoj mijeni doprinosi više sociolingvističkih, ali i psiholingvističkih čimbenika. U pedesetak godina, koliki je otprilike raspon među uspoređivanim opisima, dogodio se niz društveno-ekonomskih promjena koje su se mogle odraziti i na neke pomake u jeziku. Protokom vremena mijenjao se i način života na mnogim razinama. Primjerice, stanovništvo Lovreća i Otoka gotovo uopće više ne živi od stočarstva i ratarstva koji su ih dominantno obilježavali stoljećima. S privrednom je promjenom načina života došlo do postupna potiskivanja leksika povezana s nazivima stočarskih i ratarskih predmeta i pojmova, odnosno do izostanka njihove svakodnevne upotrebe i pomicanja prema rubu aktivnoga leksika. Promjena načina života utjecala je na veću pokretljivost stanovništva. Nove tehnologije u prijevozu omogućile su ljudima da potraže ne samo posao nego i bračnoga druga izvan svoga mjesta ili kraja. To se ogleda u govoru ne samo pridošlih bračnih drugova nego i njihovih potomaka. Možda bi se na prvu pomislilo da je i masovni odlazak na privremeni rad u inozemstvo utjecao na govornike do te mjere da su se vraćali s različitim jezičnim utjecajima u svoje mjesto, no taj je utjecaj bio zanemariv i prilično ograničen na specifičan leksik.² Rasipanju jezične kompaktnosti sigurno je doprinijelo i produženje obveznoga školovanja, što je uvelo nove leksičke, ali i fonološke i gramatičke pojave po uzoru na standardni jezik koje su počele zamjenjivati dotadašnje. Konačno, pojava medija, najprije radija i

² Primjerice, u jeziku povratnika iz Njemačke mogu se čuti neki germanizmi vezani uz građevinske poslove, alat i strojeve i slično.

tiska, a potom sve više televizije i interneta kao glavnih posrednika onoga što bismo zvali javnim govorom, taj je proces po svemu sudeći dodatno ubrzala. Nas će na primjeru dvaju mjesnih govora zanimati koja su jezična obilježja osjetljivija na promjene i kako se te promjene mogu pratiti (npr. Zubčić i Šupljika 2016). Dakle, zanimaju nas jezične promjene *u tijeku*.

Dva su načina na koja se jezične promjene mogu pratiti. Prvi je tako da se ispita govor određene jezične zajednice i to se isto ponovi mnogo godina poslije. To bi se moglo nazvati istraživanje jezičnih promjena u *stvarnom vremenu* (*in real time*, Chambers i Trudgill 1980: 76). Drugi je način jednostavniji jer omogućuje da se do podataka dođe bez vremenske odgode, a temelji se na usporedbi govora starijih i mlađih govornika određene jezične zajednice, pri čemu se razlika između njih tumači kao rezultat jezične promjene. Takvo bi istraživanje jezičnih promjena bilo u *vidljivom vremenu* (*in apperent time*, Chambers i Trudgill 1980: 76). U ovom smo članku nastojali kombinirati oba načina tako što smo ponovili neka ispitivanja unutar dviju jezičnih zajednica, vodeći računa o tome da su među ispitanicima zastupljena oba naraštaja. Ujedno smo tim načinom nastojali kompenzirati manji broj ispitanika za pojedino obilježje.

Promjene pratimo na fonološkoj, gramatičkoj i leksičkoj razini. Primjeri su selektivno označeni naglaskom.³ Vremenske smo odsječke podijelili na tri dijela: 1. *prvi opis* (1971.; 1981.), 2. *drugi opis* (2002. – 2005.) i 3. *najnovije terensko istraživanje* (2019. – 2020.). Pretpostavljamo da je duže razdoblje utjecalo i na veći broj promjena (2. u odnosu na 3.), a da je najveća razlika postignuta između 1. i 3. odsječka.

Treba međutim reći da istraživanje u svim trima odsječcima nije provedeno ujednačeno⁴, stoga i njegove zaključke primarno valja uzeti kao pokazatelje trenda.

2. PRETHODNA ISTRAŽIVANJA

Govori Lovreća i Otoka, mjesta u srednjodalmatinskom zaleđu, koji su u središtu ovoga članka, novoštokavski su ikavski govori zapadnoga dijalekta.

³ Primjeri su naglašeni kad smo procijenili da je taj podatak važan, npr. u primjerima koji odstupaju od novoštokavske norme, koji su dosad slabo navođeni u literaturi, koji se razlikuju između dvaju govora, koji s drukčijim naglaskom mogu značiti nešto drugo i sl.

⁴ U idealnim bi okolnostima, uz ujednačeni upitnik, bilo poželjno imati iste govornike ili govornike što sličnijega statusa (po dobi, spolu, obrazovanju, zanimanju itd.) i onda to ponoviti koje desetljeće poslije, što se u drugim dvama istraživanjima u odnosu na prvo nije moglo postići. Tri se istraživanja razlikuju i po oblikovanju upitnika ovisno o tome na čemu je bilo težište.

Lovrečki je iz zapadnoga dijela Imotske krajine i šćakavskoga je tipa. Otočki je između planine Kamešnice i lijeve strane rijeke Cetine te je dominantno šćakavski iako se u nekim leksemima starijih govornika još može čuti i *šć*. Oba su govora opisana u literaturi. Lovrečki je iscrpno i višerazinski opisan u monografiji *Govor Imotske krajine i Bekije* (Šimundić 1971), a s različitim težištem i u nizu pojedinačnih radova (Šamija i Ujević 2001; Lukežić 2003; Šamija 2004; Bošnjak 2004; Bekavac Basić 2004; Bošnjak Botica i Menac-Mihalić 2006; Bošnjak Botica 2007a; 2007b; Šamija, Tucak i Petričević 2010). Za otočki su govor ispunjeni upitnici za HJA i OLA te je objavljen jedan rad (Brozović i Brkić 1981). Obilježja obaju govora zastupljena su i oprimjerena dakako u radovima i monografijama koji se bave širim prostorom i cijelom skupinom govora (npr. Lisac 2003a; 2003b; 2008; posebno Menac-Mihalić 2005), a spominju se i u radovima o govorima susjednih mjesta (Čilaš Šimpraga 2010; Čurković 2014).

U ovom će se članku stoga primarno govoriti o obilježjima koja su doživjela stanovitu promjenu tijekom vremena. Okvirno, to se vrijeme po objavljenim studijama i istraživanjima nalazi u rasponu od 50 (za Lovreć) i 40 (za Otok) godina, s napomenom da su i jedni i drugi podatci još stariji jer je Šimundić građu za oba mjesta prikupljao i desetljeće ranije.⁵ Usporedbom podataka iz starijih opisa s novim stanjem pokušat ćemo ustanoviti koje su značajke najpodložnije promjenama, a koje im odolijevaju. Zanimat će nas i mogući uzroci novoga stanja te u tom smislu pogotovo status idealnoga govornika (informanta). Naime, danas je s dobro poznatih razloga teško naći mjesto kojega bi govor bio toliko ujednačen da bismo za svako obilježje mogli sigurno reći da je tako i nikako drukčije te k tomu da je posve jednako u mlađem i starijem naraštaju. Odstupanja je dakako bilo i prije, ali su ona bila mnogo rjeđa i odnosila bi se na pojedince koji bi se zbog kakva razloga (najčešće preseljenja, školovanja, rodbinskih veza i sl.) nekim značajkama svoga idiolekta izdvajali iz skupine.

Zemljopisni je položaj svakako jedna od razdjelnica. Posebno se to odnosi na mjesta koja zauzimaju veću površinu pa su i stanovnici udaljeniji jedni od drugih (npr. udaljenost između istočne i zapadne točke Lovreća točno je 10 km), odnosno na mjesta koja su reljefno raznolika pa se mogu uočiti izvjesne razlike u govornim značajkama između stanovnika s obzirom na to gdje žive. Upravo je takav Otok, krajobrazno različito mjesto, pa je Gornji

⁵ U *Fonološkim opisima srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvaćenih Opšteslovenskim lingvističkim atlasom* (Ivić, Filipović i dr. [ur.] 1981) navedeno je da je M. Šimundić "za punkt Otok" obavio istraživanje 1968., a predgovor svojoj monografiji o govorima Imotske krajine i Bekije zaključio je 1964. godine.

Otok tipično brdsko (potkamešničko), a Donji Otok poljsko mjesto (vezano uz rijeku).⁶ K tomu, treba dodati spoznaje o strukturi stanovništva, koliko je ono homogeno, koja su prezimena starosjedilačka, koja pak doseljenička itd.⁷ Stoga se sudovi o nekoj jezičnoj pojavi trebaju opreznije donositi. U dijalektološkim se istraživanjima pod pojmom idealnoga ispitanika, dakle onoga koji će pružiti najvjerniju sliku nekoga govora, obično podrazumijeva ovo: da je govornik stariji (zbog čuvanja starijih jezičnih značajka), da nije boravio dulje izvan mjesta (lišen drugih jezičnih utjecaja) i da je što manje školovan (što je moguće “izvorniji” govor). Istina, takav će ispitanik pružiti vjernu i “nepokvarenu” sliku govora, no pitanje je jesmo li time dobili i stvarnu sliku govora na terenu koja obuhvaća najveći dio njegovih govornika.⁸ Naime, starije se stanje vjerojatno u takva ispitanika dobro čuva, no što je s govornicima srednje i mlađe dobi, govore li oni na potpuno isti način? Prethodno istraživanje na temelju upotrebe frazema pokazuje prilična odstupanja (Bošnjak Botica 2007a).

Ovim bismo radom htjeli upozoriti na ona obilježja lovrečkoga i otočkoga govora koja se danas sreću gotovo isključivo u govornika starije dobi i za koja postoji vrlo izgledna mogućnost nestanka, točnije zamjene drugim oblikom, najčešće onim iz standardnoga jezika ili prestižnoga regiolektu. Istraživanja koja ovdje iznosimo počela su još početkom 2000-tih prikupljanjem frazema iz obaju govora u sklopu kolegija iz Hrvatske dijalektologije koji su onda poslužili izradbi seminarskoga i diplomskoga rada (2002., 2004.), a nastavila su se opisom vokalizma i akcentuacije u lovrečkom govoru (Bošnjak Botica i Menac-Mihalić 2006) i radom o upotrebi frazema i dobi govornika (Bošnjak Botica 2007a). Prikupljeni podatci uključeni su u monografiju o frazeologiji novoštokavskih ikavskih govora u Hrvatskoj (Menac-Mihalić 2005), u okviru koje se donosi i opis navedene skupine govora. Upravo su podatci o razlikama u upotrebi i obilježjima frazema među govornicima različite dobi otvorili

⁶ Nažalost, ni u jednom ni u drugom opisu nije zabilježeno tko su bili ispitanici, što bi nam danas bio dragocjen podatak i bili bismo mnogo sigurniji je li ili nije došlo do koje promjene.

⁷ Taj se podatak pokazao važnim u obama proučavanim govorima jer su uočene razlike među stanovnicima pojedinih dijelova mjesta. Primjerice, u glagolskom prilogu radnom m. r. jd. u Gornjem Otoku ostvaruje se prijelaz $l > o$, a u Donjem $l > a$ (npr. *umro*, *umra*). Povijesni i povijesno-onomastički osvrt na strukturu otočkoga stanovništva donose Bošnjak Botica i Botica (2018). Gledano po ukupnom broju žitelja, Otok je danas četiri puta mnogoljudniji od Lovreća. Prema posljednjem popisu stanovništva Otok je s Ovrlijom imao 3799, a Lovreć s Opancima 906 stanovnika. Prije pola stoljeća, kada su bila izvršena prva istraživanja govora tih mjesta, razlika u broju stanovnika bila je znatno manja. Otok je imao oko 2500 stanovnika (2231. [popis 1961.], 2730 [popis 1971.]), a Lovreć oko 1750 stanovnika (1727 [popis 1961.]). Usp. *Naselja i stanovništvo Republike Hrvatske*.

⁸ Ne možemo očekivati da će obuhvaćati sve govornike niti je to smisao dijalektološkoga opisa.

prostor za temeljna pitanja ovoga članka. Naime, pri određivanju nekih fonoloških značajka uočena je dvostrukost s obzirom na starije i novije stanje, odnosno oblik koji se nalazi u starijih govornika nasuprot onomu u mlađih.

Kad je riječ o sadašnjim govorima Lovreća i Otoka, valja se vratiti na već rečeno o neujednačenosti unutar obaju govora te se ne može sa sigurnošću reći da sve zabilježeno odgovara onomu što možemo čuti u svakom zaseoku. Šimundić je sam zabilježio neka odstupanja (npr. obezvučenje u jednom dijelu Lovreća), dok za Otok po nekim ostvarajima (*umro, guštarica, pomidor, zobišće, zêlje*) pretpostavljamo da je govornik koji je ispitan 60-ih godina 20. st. bio iz Gornjega Otoka. Usporedbom dvaju starijih opisa (Šimundić 1971; Brozović i Brkić 1981; upitnik za HJA (Otok)) s novijim terenskim istraživanjima uočili smo da se najveći broj značajka u obama govorima čuva, ali se na nekoliko razina mogu pratiti i odstupanja. Ponajprije se to uočava usporedbom govora starijih i mlađih govornika. Kada će (i hoće li) upravo ta odstupanja dovesti do potpuna nestanka nekih obilježja, odnosno promjene u opisu ovih govora, ne možemo znati, ali pretpostavljamo da će se zbog mnogo veće pokretljivosti i miješanja stanovništva te utjecajem standarda ili pseudostandarda kroz medije i školovanje taj proces odvijati mnogo brže nego dosad.

3. OBILJEŽJA U NESTAJANJU

Kao obilježja u nestajanju odnosno promjene u tijeku određujemo obilježja iznesena u početnoj literaturi, tj. prvom opisu (Šimundić 1971; Brozović i Brkić 1981; upitnik za HJA (Otok, 1967.)). Ona su danas potvrđena samo u govornika starije životne dobi (70+), dok ih mlađi govornici uglavnom nemaju.

3.1. Fonologija

a) U vokalskom su sustavu zabilježena sljedeća obilježja u nestajanju:

- redukcija *a* u vokativu *brte*⁹ (*brate*): *neće brte naprid pa da si Bog!* (Lo, Ot).
- redukcija početnih vokala: *Ržanovo, spirin, nekcija, pateka, paracija, letrika* (Lo).

⁹ Ovaj se oblik u obama govorima upotrebljava katkada s namjerom da se posebno istakne da je posrijedi lokalni govor ili kad je kako drukčije govor obilježen.

- *a > o*: *oson, oko* (veznik), *oli, son* (glagol), *sutro, jesenos, napost, pomet, napomet* (Lo), *livoda* (Ot), *doleko, ojde, kobanica* (Lo, Ot), *Bokrač* (prezime Bakrač, Ot), *Omerika, otresirat* (Lo). U ovom su obliku još u upotrebi (i to samo u najstarijih u Lo) *oko, oson, son, sutro, jesenos*, dok su ostale zamijenjene inačicama s vokalom *a*. Također u DLI mn., npr. *koga je sutro kravon? / koga je sutra kravan?* (Lo). Šimundić za Lovreć bilježi oblik s nastavkom *-on* kao češći; međutim, čini se da je danas obratno. Upitnik za HJA za Otok ima *rukan, sestran, kostimon*. Danas se oba oblika čuju.
- *a > e*: *večeres, noćes, prijatelj, četrnja, pečet, zemljeni* (Lo, Ot). Za ovaj se prijelaz može reći da je u Lovreću iščeznuo jer ga nismo našli ni u najstarijega ispitanika. U Otoku se čuva i u srednjoj generaciji. S druge strane, čuva se *ra > re* u *rest* (Lo, Ot), *vrebac* (Ot).
- *o > a*: *subata, Imacki, ponar, armar, papriko* (Lo). Najstariji govornici još imaju *Imacki, subata*. Na starije stanje (*ponar*) danas upućuje samo mikrotoponim motiviran tom imenicom.
- *e > a*: *Žežavica, jasenas* (anal. prema *jasen*), *cipala, prija* (Lo). Prva su dva primjera iščezla, druga se dva još čuvaju, čak i u srednjoj generaciji. Upitnik za HJA za Otok bilježi *večara*.
- *i > e*: *melijun, gomela* (Lo). Mogu se čuti još uvijek oba primjera, pogotovo drugi koji se odražava i u mikrotoponimiji.
- *o > u*: *pulitika, pulicija, doktor* (Lo, Ot). Pojava se može čuti u starijih govornika, osobito u leksemu *doktur* kada je u svezi: *ić u doktura*.¹⁰
- *u > e* samo u primjeru *vranceska, vranceški* (prema tal.), *Vrancez* (Lo). Ova je pojava potpuno nestala u govoru Lovreća.
- *u > o*: *kokuruz* (Lo), *kokurus* (Ot), *doguljast* (Lo, Ot). Može se još čuti među starijima. Ista se pojava javlja u obama govorima.
- *e/o*: *greb, greblje* (Lo, Ot). Upravo je odnos imenica *greb* i *grob* zanimljiv primjer u kojem se smjeru odvijaju promjene u obama govorima. Naime, Šimundić (1971: 31) bilježi za Lovreć da je “bez izuzetka svagdje *greb*, pa je odatle zavučen u *greblja*”. Upitnik za HJA za Otok također navodi *grep* i *greblje*. Najnovije istraživanje govori u prilog tomu da se *greb/grep* i množinski oblik *grebi* još može čuti u oba govora, ali opet među starijim stanovništvom, dok se zbirni oblik *greblje* posve izgubio. U Lovreću se očuvao jedino u mikrotoponimiji (mogući lokalitet *Greblje*).¹¹ Naime, stariji u obama govorima upotrebljavaju romanizam *šamatorje* koji označuje ‘službeno groblje’,

¹⁰ *Doktur* se upotrebljava u stilski obilježenu govoru slično kao i oblik *brte*.

¹¹ Usmena uputa Ivana Bekavca Basića.

najčešće uz crkvu. Pritom je za Lovreć moguće da bi nekakva skupina grobova koji se ne nalaze uz crkvu bili *grebi*. Međutim, i naziv *šamatorje* danas je na rubu upotrebe, tj. rabe ga samo najstariji govornici, a prevladava standardnojezični oblik *groblje*.

b) Umetanja:

- *u*: *svekruva* (Lo, Ot), *jetruva* (Lo, Ot), *lipuši* (Ot). Danas u Lovreću nema potvrde čak ni među starijima, dok je u Otoku još uvijek moguća potvrda u svim primjerima.
- *o*: *oti, ota, oto* (Lo), *isporavit* (Lo, Ot). Dodavanje početnoga *o* zamjenicama drugoga stupnja blizine ostvaruje se analogno oblicima prvoga i trećega stupnja. Navedeni primjeri zabilježeni su samo među starijim govornicima. Općenito je i u Lovreću upotreba pokaznih zamjenica *ovi, ti, oni* (j.d.) među mlađim naraštajem prevladala u korist standardnojezičnih oblika: *ovaj, taj, onaj*, što je velik pomak u odnosu na prvi opis.¹²
- *ua > uva / au > avu*: *situvacija, avuto, avustrijski, avutobus, kavuč* (Lo). Izbjegavanje zijeva danas je sasvim prevladano te se normalno ostvaruju samoglasnički skupovi kao u standardnom jeziku. Među najstarijim govornicima još se u Lovreću može čuti *avuto*.

c) Kad je riječ o refleksu jata, oba su govora neupitno ikavska, no opažamo da je u nekih leksema u posljednjih pola stoljeća došlo do utjecaja standardnoga jezika. Usporedimo li primjere koje za Lovreć donose Šimundić (1971) i Lukežić (2012)¹³: *obavistit, obavist, pisak, prisidnik, strilac, siver, susid, visnik, vist, pivač, pivačica* te upitnik za HJA za Otok: *pišice, dičak, odilo, Nimac, Nimačka, rika, ričica, sičanj, vinac, virenik, strilja, cina, susid, divojka, piga, viverica, pripelica*, vidimo da su u današnjem govoru te i neke druge riječi potvrđene s jekavskim odrazom jata: *vijest, predsjednik, pijesak, sjever, pješke, odijelo, Njemačka, vijenac* i dr. U Lovreću se očuvao oblik *pivač* i *pivačica* (Lo), također među starijima, ali ponajprije u značenju onoga ili one koja pjeva u crkvi. U Otoku su u najstarijih govornika potvrđeni *cina, strilja, viverica*. Mlađi govornici za sebe potvrđuju samo oblik *divojka*¹⁴ i *susid*, ali navode da su od starijih čuli i ove druge (osim *vinac*).

¹² Šimundić (1971: 121) piše: “Ne postoje zamjenice onaj, ovaj, taj i ako se gdje i čuju, posebno ovaj kao govorna poštoperica, onda je to primljeno iz knjiž. jezika (...).”

¹³ Autorica navodi da je značajke izdvajala dijelom prema Šimundiću, a dijelom i po vlastitom sjećanju izvornoga govornika, što upravo potvrđuje da se radi o promjenama nastalima u posljednjih više od pola stoljeća.

¹⁴ To je moguće stoga što se u svakodnevnom govoru i ne rabi oblik *divojka* (ni *djevojka*), nego *cura*. S druge strane, *divojka* se rabi samo u kontekstu zavičajne kulture.

- d) Slično je i s riječima u kojima je nekada bio ekavski odraz jata kao što su *potle, rešenje, rešit, koren, korenje, mre, vre* (3. l. jd.), *starešina, zenica, železo* (Lo), *biležnica, železo, klen, starešina* (Ot), koje su se također jekavizirale u govornika srednjega i mlađega naraštaja, dok se u starijih još čuvaju. Oblici *rešit* i *rešenje* po svoj su prilici preuzeti jer prefigurirani glagol *odrišit* pokazuje očekivani ikavski odraz. Oblik *žel(j)ezo* zanimljiv je jer se očito radi o novijoj riječi, nekoć je u upotrebi bio samo naziv *gōžđe*.
- e) Sažimanje dočetnoga *l*: *ol > o: sô, gô, stô, vô* (Lo, Ot), *vàžô* (Lo)¹⁵. Ti su oblici zabilježeni u najstarijih govornika, dok ih već srednja generacija zamjenjuje oblicima s dočetnim *l*.
- f) U konsonantizmu su zabilježena sljedeća obilježja u nestajanju:
- *h > k*: *juka, Ćekinja, mehanika, tehnika, Ràkēla*¹⁶ (Lo, Ot). Od ovih se primjera među najstarijima zadržalo još *Ćek, Ćekinja, juka*.
 - *h > v*: *màvune* (Ot). Moguće da je ovdje *v* umetnuto da se izbjegne zijev. Danas se čuje *maune*. U ostalim se primjerima promjena čuva: *kruv, suv, puvat, kuvat* (Lo, Ot). Leksem *trbu*v zamijenjen je leksemom *drob/drop*, u novije vrijeme i *stomak*.
 - *h > j*: *grij* (Lo, Ot). Mlađi uglavnom rabe *grijeh*, ali čuvaju *grijota*.
 - *h > ø*: *maovina, Miovil* (Lo, Ot). Može se još čuti među starijom i srednjom populacijom. Na kraju riječi nestanak glasa *h* dobro se čuva: *stra, gra, odma*.
 - *n > m*: *mimica* ‘minica, minisuknja’ (Lo). Srednji bi i stariji naraštaj tako rekao, dok se u mlađih govornika ostvaruje samo oblik *minica*.
 - *m > n*: *nàloprīn* (Lo). Zabilježeno samo u govornika bez ikakva formalnoga obrazovanja. Danas je taj oblik nestao u potpunosti.
 - *n > v*: *vego* (Lo). Samo u starijih.
 - *č > c*: *uštrucavat* (Lo). Samo u starijih, ali i ondje usporedno s oblikom *ustručavat*.
 - *č > ć*: *dečko, Ćek, Ćekinja, ćeski, ćek* ‘ček’, *ćikulada* (Lo, Ot). Na mjestu glasa *ć* u primjerima *dečko* i *ćikulada* danas je redovito *č*. U drugim slučajevima u svih se govornika ostvaruju primjeri *ćućnit, palaćinke, sendvić*. Glas *đ* ostvaruje se u posuđenicama: *piđama, đemper, đek* (u mlađih *džek*).
 - *b > p*: *piciklo* (Lo). Nestalo.

¹⁵ U Otoku se rabe izrazi *suvi gra* i u novije vrijeme *fažol*.

¹⁶ U Lovreću samo kao ime jedne osobe i nadimci od njega (*Ràkēla, Ràkēlīn*).

- $r > l$: *lebro* (Lo). Može se još čuti među starijima bez formalnoga obrazovanja.
 - $s > c$: *cmilje*, *Cmiljana*, *nàjkoli* ‘pogotovo, osobito’ (Lo). Samo među najstarijima. Pritom je *Cmiljana* samo izgovor napisanoga imena *Smiljana*.
 - $f > v/p$: *jeptin*, *jevtin*; *vilm*, *vàlit*, *varba*, *veta*, *pratar*, *Avrika*, *važol*, *valkutet*, *vrigat*, *Vrano* (Lo, Ot). U nekim je primjerima zamjena ostala, poput *valit*, *Vrano*, *pratar*, dok je u drugima, uglavnom novijim posuđenicama, nestala (*Avrika*, *vilm*). Za Otok je bilo zabilježeno da se f ostvaruje rijetko, isključivo u posuđenicama i onomatopejama (Brozović i Brkić 1981: 402), ali danas je stanje sasvim drukčije. Sva je prilika da će uskoro ova zamjena biti sasvim prevladana (kako je Šimundić predvidio) jer mlađi govornici imaju isključivo f : *fàlit*, *fratar*, *fakultet* itd. Srednji naraštaj zadržava oblik *pratar*. Fonemu f najbolje odolijevaju imena i njihove izvedenice.¹⁷
 - Skup hv u starijoj se generaciji još uvijek ostvaruje kao v (*vála*, *vàlit*), a u srednjoj i mlađoj kao f (*fála*, *fàlit*).
 - $s > š$: *pašoš*, *šuša*, *šūšanj*, *šušica*, *š njon*, *š njin*, *oštika*, *apoštol*, *aš* (Lo, Ot). Ova je zamjena obilježje starijih govornika, dok je mlađi ne provode, osim u imenici *šušanj*, za koju i ne znaju standardnojezični ekvivalent.
 - $z > ž$: *nježin* (Lo, Ot). Ova se pojava čuva i u nešto mlađih govornika, no nije raširena u svim zaseocima Lovreća. U Otoku je potvrđuje najstarija govornica.
 - $st > c$: *caklo*, *caklen* (Lo, Ot). Među najstarijim govornicima još se ostvaruje, a u ostalih ne.
 - $ž/r$: *more*, *kare* (Lo, Ot). U glagola *moć* čuvaju se oba oblika: *može*, *more*, s tim da u starijih prevladava r . Za oblik *kare* nema potvrde u mlađih govornika.
 - umekšavanje $l > lj$, $n > nj$: *radnjik*, *putnjik*, *Bosanjka*, *Ciganjka*, *šunjka*, *željudac*, *Kljis*, *gljistina* (Lo). Čuje se još samo *šunjka*, *gljistina* i *željudac*. U Otoku *hodnjik* među starijima i mlađima, a *strilja*, *radnjik*, *željudac* samo među najstarijima.
 - $nj > n$: *lanski*. Samo u najstarijih govornika.
- g) Skup *šč* u govoru Lovreća ostvaruje se sustavno, ali se u mlađih govornika pojavljuju i oblici sa *št* (*krštenje*). U Otoku je, čini se, skup *šč*

¹⁷ Pisani je oblik, bez obzira na izgovor, gotovo isključivo sadržavao f .

ograničen samo na najstarije govornike, potvrđeno za: *kršćen, ognjišće, sudišće, oprasća, pušća, pišći, šćipa*.

h) Skupovi *mnj > mlj, smr/šmr > čmr*: *dimljak, sumlja* (Lo, Ot), *šmrkat > čmrkat* (Lo). Dobro se čuva u starijoj i srednjoj generaciji, ali se pod utjecajem standardnoga jezika smanjuje.

i) Skupovi *pc, pt > vc, vt*: *ovćina, lovta* (Lo, Ot). Sasvim je iščezlo.

j) Skup *mn > ml*: *sedamlest* (Ot). U Gornjem Otoku potvrđeno je u starijoj i srednjoj generaciji govornika, a u Donjem Otoku samo među starijima.

k) Skup *mk > nk*: *slanka* (Lo, Ot). U Otoku potvrđeno i u mlađih.

Usporedbom s prvotnim zapisima općenito se može reći da su umetanja, ispadanja i metateze u današnjem govoru vrlo rijetki te se još mogu čuti među starijim govornicima, često u onih bez formalnoga obrazovanja. Primjerice, početno *na-* u riječi *politanke* (Lo, Ot).¹⁸

l) Umetanje:

- *n*: *kondrljat, zakondrljat se, komendija, komendijat* (Lo). Navedeni leksemi pojavljuju se samo u govoru starijih. U Otoku se i u srednjoj generaciji pojavljuje *roletna*.
- *d*: *obazdrit, zdrio, zdrak, pazduh* (Lo, Ot). Prva tri oblika samo u najstarijih govornika, a posljednji je još i u srednjoj generaciji (najstariji u Lovreću imaju svezu *pot pouzon/puzon*, u Otoku *potpauza*).
- *k*: *maksirat* (Lo). Ne čuje se više.
- *l*: *mirlis, murluv, mirlisat* (Lo), *merlis, ožuljak* (Ot), među starijima se još može čuti (vjerojatno zbog nejasne etimologije).

U oblicima *brez/bres, brezobrazan* (Lo, Ot) među najstarijim govornicima čuva se starije stanje. Govornici srednje i mlađe dobi redovito imaju *bez/bes, bezobrazan*.

m) Ispadanje:

- *j*: *proskinja* (Lo, Ot). Samo u najstarijih.
- *v*: *slačit, sraka, srbit*¹⁹ (Lo, Ot). Prva dva primjera samo u najstarijih. Ovamo može ići i primjer *crljen* (psl. *č̣rvjenъ > *č̣rvljenъ > *crljen*).²⁰ Također samo u najstarijih govornika.
- *p*: *kluko* (Ot).

¹⁸ U svom djetinjstvu (1980-ih) govorili smo svi *politanke*, a danas su redovito *napolitanke*.

¹⁹ U nekih govornika Otoka glagol *srbit* zamijenjen je glagolom *češat*: *češe me livi dlan*.

²⁰ Više v. u Matasović i dr. (2016: 116–117).

- n) Delateralizacija *lj*: *veseje, zemja, jutika, judi, roditeji, kašjat, grobje, vejača, žuj* (Lo). Navedeni su primjeri danas u mlađe i srednje generacije potpuno zamijenjeni oblicima s *l* (*lj*). U Otoku je u svim navedenim primjerima uvijek *lj*.

Oblici pridjeva *plačiv, plašiv, laživ, laživac* (Lo, Ot) čuvaju se među starijima u oba govora. Ovdje nije posrijedi ispadanje, nego izravna tvorba sufiksom *-iv*.

- o) Metateza: *lišpi, šunjka, šunjkat* (< njuška), *latak, notak, zanotkica, dektetiv, zabljavat, izdavit, valkutet, gnjila* (< glina), *Makraska* (i *Makreska*), *dojni*²¹ (Lo). Ova se obilježja još mogu čuti među starijim govornicima (70+) Lovreća, a u Otoku tek pokoji primjer: *šunjka* (njuška), *gnjila, dojni*.
- p) Izostanak metateze: *vas* ‘sav’ (Lo, Ot). Šimundić za Lovreć bilježi isključivo *vas*, a danas se ostvaruje samo među starijima, već srednji naraštaj ima *sav*.
- q) Obezvučenje dočetnih konsonanata nije karakteristično za govor Imotske krajine premda ga Šimundić bilježi u lovrećkom zaseoku Mrnjavci: *dit, bok, dup, zit* (Lo). Najnovije pak istraživanje pokazuje da se pojava još može čuti na tom prostoru i nešto južnije (Bošnjaci), ali u jednoga govornika (80+) te je nismo opazili među govornicima srednje i mlađe dobi. S druge strane, među govornicima Otoka to je obilježje živo potvrđeno najnovijim ispitivanjem te nije dobno ograničeno: *dūk, mlât, kruf, snik, grep, drak, dûk, grât, ret, čeljat, očuk, drôp, obras, glat, grap, spuš, golup*. Pojavljuje se i u sredini riječi: *u mosku* (mozak).
- r) Sibilizacija se u odnosu na prvi opis za Lovreć provodi izraženije te je prevladala u govornika srednje i mlađe generacije. Stariji uglavnom zadržavaju dvojne oblike u dativu i lokativu: *ruki* i *ruci, knjigi* i *knjizi, sliki* i *slici*, dok u množini nismo zabilježili desibilizirane oblike (*dobićeš po bubrizin*). Upitnik za HJA za Otok bilježi *nozi*.
- s) U naglasku se, osim pojedinačnih primjera, promjene očituju i u nekim sljedovima.
- Neodređeni oblik pridjeva ženskoga roda s uzlaznim naglaskom u mlađih govornika obaju govora prelazi u standardni oblik s kratkosilaznim naglaskom analogno određenomu liku: *jednáka, pamètna, krváva, prislána* > *jèdnāka, pàmetna, křvāva, prīslāna* (Lo, Ot). Oblici muš-

²¹ Na području Lovreća postoje predjeli gdje nije zabilježen oblik *dojni* ni u starijih govornika. Ta se razlika u distribuciji odnosi i na još neke primjere u različitim kategorijama (*s njin* i *š njin, táva* i *táva, Ívo* i *Ívo, sač* i *cripnja* itd.).

koga i srednjega roda glase *jèdnāk, pàmetan, křvāv, prìslān; jèdnāko, pàmetno, křvāvo, prìslāno*.

- Glagolski pridjev radni ženskoga roda jednine jednoga dijela nultih glagola također slijedi rečeno, pa će dosadašnji oblici s dugouzlaznim naglaskom prepustiti svoje mjesto oblicima s kratkosilaznim: *donila, ubrāla, uzēla, udāla > dōnīla, ūbrāla, ūzēla, ūdāla* (Lo, Ot). U Lovreću se prvotni oblik bolje čuva, dok je u Otoku ograničen na starije govornike (u upitniku za HJA zabilježeno je samo *donila, popila, uzēla*, što znači da se promjena odvija vrlo brzo).
- Neke imenice na suglasnik s kratkosilaznim naglaskom na 1. slogu u nominativu imaju u lokativu oblik s dugouzlaznim naglaskom na predzadnjem slogu, ali među srednjim i mlađim naraštajem prelaze u ujednačeniji oblik prema nominativu: *po zapovīdi > po zāpovīdi, po obiĉāju > po òbiĉāju, u sluĉāju > u slŭĉāju* (Lo, Ot).
- Imenice na *-ina*: *slanīna, sudbīna, rodbīna* (Lo, Ot). Ovo se stanje dobro zasad čuva i među govornicima srednje dobi, dok se u mlađih naglasak pomiče za slog naprijed (kao kratkouzlazni u 1. primjeru ili kratkosilazni u drugim dvama).
- Imenice na *-ica*: *pīvaĉica, pīšaĉica, ĉīstaĉica, kŭpljaĉica* (Lo, Ot). Prva su dva oblika u općem značenju zamijenjena standardnojezičnima, dok se oblik *ĉīstaĉica* čuva. Naziv *kŭpljaĉica* nije se očuvao u značenju one koja kupi, nego u značenju stroja za obradu (kupljenje) žita.
- Množinski genitivni oblici *sinóvā, gradóvā, prijatéljā* mogu se čuti samo u starijih govornika. Dublete u DLI više se ne potvrđuju.
- Imenice *vesēlje, pòštēnje* u mlađoj i srednjoj generaciji teže prelasku u *vesělje, pošćenje*.

Pojedinačnih se slučajeva zacijelo može naći prilično. Ovdje spominjemo odmak u odnosu na Šimundićev opis: *jednóga, jednómu* (bilježi Šimundić, ali danas ni najstariji ne govore tako), *lōš, ĉítat, ĉítanje, svādat, janjēsce, brimēsce, G kaladōnta*. U navedenim primjerima danas imamo *lōš, ĉítat, ĉítanje, svādat, jānješce, brīmešce, kaladōnta*, ali se rjeđe još čuje i *lōš, ĉítat, ĉítanje* (u Otoku uvijek *ĉítat, ĉítanje*). Promjena do koje je došlo u naglašavanju prezimena *Zarādīc* (Lo) i *Mārkióć* (Ot) brzo se proširila te danas mahom najstariji izgovaraju tako, dok ostali, uključujući i neke nositelje, izgovaraju *Zāradić* i *Mārkióć*. Do kojih god promjena u naglasku dolazi, uvijek su takve da idu u smjeru prilagodbe standardnomu (ili poželjnomu) naglašavanju i smanjenju odmaka od pretpostavljene norme.

3.2. Morfologija i sintaksa

Promjene na morfološkom i sintaktičkom planu u usporedbi s fonološkima čine se ipak manjima, no i među njima se mogu izdvojiti zanimljivi primjeri:

- a. U množini ličnih zamjenica: DLI *nami*, *vami* (Lo, Ot) uglavnom nestaje pred *nama*, *vama*.
- b. Oblici neodređenih zamjenica: *niki*, *ništa*, *niko*, *nikad* (Lo) među govornicima mlađe i srednje dobi sasvim su ustupile mjesto općeštokavskim oblicima *neki*, *nešto*, *neko*, *nekad*: *niki čovik me ništa pita* > *neki čovik me nešto pita*.
- c. DLI mn.: *konjma*, *ljudma*. Šimundić bilježi ove oblike u Lovreću premda ih ni najstariji govornici ne upotrebljavaju. U Otoku se ti oblici zbog redukcije nenaglašenoga *i* redovito ostvaruju.
- d. Instrumental umjesto akuzativa: npr. *doveo je mladon i jadnon* (Lo) nije zabilježen ni među najstarijim govornicima.
- e. Stari genitiv uz mjere: *dan*, *dukat*, *litra*, *dinar* (Lo) sasvim je iščeznuo. Šimundić (1971: 88) već navodi da se “mlađi svijet njime manje služi”. Čuvaju se genitivni množinski oblici *đávlī*, *párī*, *rédī*, *šóldī*, *zúbī*, ali ne *lišī*, *komádī*, *običájī*, *žúlī*, što još navodi Šimundić.
- f. Sklonidba imena. U obama govovima muška dvosložna imena na *-o* i *-e* s dugouzlaznim naglaskom sklanjaju se po *e*-sklonidbi: G *Pérē* (*Péro* Ot, *Pére* Lo), *Bózē* (*Bóžo*, *Bóže*), *Stípē* (*Stípe*), *Ívē* (*Ívo*) te se to obilježje čuva i u mlađih govornika.²² Međutim, u Otoku se taj sklonidbeni tip proširuje i na sva muška imena i nadimke koji završavaju na *-o*, bez obzira na naglasak i broj slogova: G *Dârijē* (*Dârio*), *Mârkē* (*Mârko*), *Dùbrâvkē* (*Dùbrâvko*), *Bðškē* (*Bðško*), *Lěčkē* (*Lěčko*). Mlađi ispitanici te oblike ne potvrđuju.²³ U Gornjem Otoku u starijih je potvrđeno i *Mârko* G *Mârka*. Zanimljivost u sklonidbi imena u Otoku jest pridjevsko-zamjenička paradigma u nadimcima koji završavaju na *-i*, a nisu pridjevskoga postanja: *Čârlī*, *Pêrī*, *Šëkī* G *Čârlōg(a)*, *Pêrōg(a)*, *Šëkōg(a)*. Mlađa ispitanica potvrđuje samo: *Čarlija*.
- g. Duga i kratka množina. U obama se govovima oblici kratke, tj. neproširene množine, od kojih neki odstupaju od standardnoga jezika, pojav-

²² Premda se razlikuje od standardnojezične sklonidbe, raširena je i u susjednim govovima te zasad nema bojazni da će nestati. Za razliku od njih, ostala imena na *-o* u govoru mlađih pod utjecajem okolnih govora i standardnoga jezika mijenjaju tip.

²³ Međutim, u spontanom govoru mogu se još čuti. Vjerujemo da je to stoga što se ti oblici smatraju izrazitim otklonom u odnosu na okolne govore i standard, a često su uzrok podsmijeha u školskoj ili radnoj sredini te ih govornici izbjegavaju.

ljuju kao dublete i njihov udio među mlađim govornicima opada: *bori/borovi*²⁴, *brci/brkovi*, *džepi/džepovi*, *stoli/stolovi*, *rozi/rogovi*, *voli/volovi*, *noži/noževi*, *ključi/ključevi*. Čuvaju se dobro još: *dvori*, *popi*, *posli*, *žulji*. Opaža se u mlađih veći broj oblika s prijeglasom: *zečevi* (stariji: *zecovi*), *stričevi* (stariji: *stričovi*, Ot), *muževi* (stariji: *mužovi*, Ot), *noževi*, *ključevi*. U obilježenom govoru pojavljuju se *zubovi*, *gostovi* (Lo).

- h. Oblici pokaznih zamjenica (Ot): *toje*, *tojin*, *toju*, *tojizi*, *tojizin*, *timen* čuvaju se među starijima, ali kao dublete.
- i. Dodavanje navezaka/umetaka: *ovomur*, *tomur*, *kogar*, *ovizi*, *takizi*, *mojizin* (Lo, Ot). Rijetko i među starijima, ali i tada neujednačeno po zaseocima. Prije će biti idiolektna značajka.
- j. *Koje* umjesto *tko*: *koje su vaši roditelji?* (Lo). U upitnim se konstrukcijama još može čuti, ali opet ne u mlađih govornika (oni govore: *ko*).
- k. Upotreba genitiva umjesto akuzativa uz glagole percepcije: *gledat svata*, *vidit ovaca*, *pitat ljudi*, *čuvat glave*, *slušat ćaće* (Lo). Može se čuti još jedino uz glagol *pitat*: *pitaj matere*, *triba pitat oni ljudi*.
- l. Upotreba priloga/čestice *ko* i *ko kad* umjesto mnogo ili puno: *kô kad me ne vole*, *kô ljuta zima bila* (Lo). Također je u upotrebi samo u najstarijih govornika.
- m. U sprezanju glagola očituju se ove promjene:
- Glagoli 2. i 3. vrste tipa *molit* i *vidit* u 3. l. mn. prezenta: *mislu*, *nosu*, *stidu se*, *trpu*, *volu* (Lo, Ot). Danas vrlo rijetko čak i među starijim govornicima u Lovreću, dok se u Otoku bolje čuva.
 - Glagoli s dubletnim oblicima u prezentu poput *uzimat*, *nasipat*, *zobat*, *prživat* u mlađih se govornika redovito pojavljuju u oblicima po 1. vrsti: *ùzimā*, *nàsipā*, *zòbā*, *prživā*, dok se u starijih još može čuti: *ùzimljē*, *nàsipljē*, *zòbljē*, *prživljē* (Lo, Ot).
 - Čuvaju se odstupanja u odnosu na standardnojezičnu normu u glagola na *-ivati* i *-avati* među svim govornicima, npr. *ne pokazivaj rukon*, *dobro zarađiva*, *smrzajen se*, *taman večeraje*.

Neki glagoli, u skladu s trendom u standardnom jeziku, gube uza se česticu/zamjenicu *se* u govoru mlađih: *razgovarat se* (Lo, Ot), *razgovorit se* (Lo), *svratit se* (Lo, Ot).²⁵

²⁴ Da je neproširena osnova starije stanje, potvrđuje mikrotoponim *Bori* (Lo). Upitnik za HJA za Otok navodi i *bòki* (< bok).

²⁵ Ni najstariji govornici Lovreća ne rabe *se* uz glagol *seliti* i njegove izvedenice: *otselio je u Kanadu*, *unda smo mi priselili doli*.

Glagoli *razgovarat se* i *razgovorit se*, osim što su gotovo izgubili svoju povratnost (čuva se jedino u govornika starijih od 70 godina, ali se i u njih nalazi kao dubleta: *razgovarale se nji dvi, tako se (l)judi razgovaraju*), u sve većoj mjeri zamjenjuju se glagolom *pričati* pa je taj glagol danas prevladao u srednjem i mlađem naraštaju govornika. U Otoku je vrlo živ glagol *pitat se* u značenju 'razgovarati (se)'.

- n. Tmeze u upitnim konstrukcijama: *oće li mo ić, iđe li te kući* (Lo) također su na rubu današnje jezične upotrebe, odnosno nisu zabilježene u najnovijem ispitivanju.
- o. Muškorodna sročnost kad su subjekt ženske osobe, koju navodi Šimundić (npr. *mi smo oprali suđa, vi ste želi*), po svoj je prilici nestala te se predikat slaže sa subjektom u ženskom rodu.
- p. Na razini tvorbe riječi uočavaju se pomaci k standardnojezičnim (općeštokavskim) inačicama u tvorbi nadimaka i umanjenica. Iz aktivnoga leksika govornika mlađega naraštaja nestaju umanjenice tvorene dugozlaznim naglaskom: *bóca, bóla, kráva, kúca, téca, dróba, zúba, mésa* (Lo, Ot), a zamjenjuju se standardnojezičnim oblicima tvorenima sufiksima. Zanimljiv je primjer etnonima *Srp* u Otoku, koji danas glasi *Srbin*. U tvorbi nadimaka za ženske osobe po prezimenu prijašnji oblici opstaju, ali se uz njih paralelno u mlađoj generaciji pojavljuju i novi, tako u Lovreću: *Šamuša/Šamičkā²⁶, Katičuša/Katičkā, Nòšuša/Nòsičkā*, dok je za nadimke po rodnom mjestu/selu među srednjom i mlađom generacijom prevladao standardni oblik: *Cìskinja (Pròvkinja)/Cìščānka* (Cista, Cista Provo), *Gràbòvka/Gràbòvčānka* (Grabovac), *Studènačkā/Studèncānka* (Studenci), *Zàgoškā/Zàgvoždānka* (Zagvozd) itd. U Otoku je za prezimena na *-ić* slično: *Jukuša/Júkičkā, Vòjkuša/Vòjkovičkā, Kātuša/Kātičkā*, dok se od ostalih uglavnom čuva nastavak *-uša*: *Botičuša* (Botica), *Làcuša/Làšuša* (Laco), *Smòljuša* (Smoljo). Ako je prezime dvostruko, nadimak se najčešće izvodi po drugoj sastavnici sufiksima *-ica* i *-uša*: *Kevin'ca* (Norac Kevo), *Kljajin'ca* (Norac Kljajo), *Trapin'ca* (Milanović Trapo), *Bakràčuša* (Pupić Bakrač), *Mačimuša* (Škopljanac Mačina), *Gušuša* (Žižić Gušo). U nadimcima za ženske osobe iz drugih mjesta uglavnom je oblik kao u standardu: *Udòvičānka* (Udovičići), *Gàljanka* (Gala), *Glàvičānka* (Glavice), *Ìmočānka* (Imotski), *Pòtravčānka* (Potravlje), *Rúđānka* (Ruda). U starijih govornika mogu se još čuti *Dòvičkā, Gàljskā, Rúckā*.

²⁶ Oblik *Šeminica* za ženu rođenu *Šamija* (Lo) više se ne pojavljuje, osim kad je riječ o nekoj konkretnoj osobi koju se tako zvalo. Slično i *Bāsinka* (< Basić), *Bèndinica* (< Bendić), *Matusinka* (< Matusinović), ponajprije stoga što u tim zaseocima gotovo više nema žitelja, mlađih djevojaka pogotovo. U Otoku je još živ nastavak *-inka* u *Kòndžinka* (< Kòndža).

3.3. Leksik i frazeologija

Promjene do kojih tijekom vremena dolazi u nekom govoru najočitije i najbrže zahvaćaju leksik. To je ujedno jezična razina najpodložnija različitim utjecajima – od susjednih i prestižnih govora do standardnoga jezika. I sami govornici, kad se osvrću na ono što se u govoru promijenilo uspoređujući prijašnje doba sa sadašnjim, najviše su svjesni upravo tih razlika, pa će sami reći: *više niko ne govori zasponjit, nego zakopčat, dica danas ne znaju šta znači katriga, šta ona zna šta je uprtit ka se više niko ne prti, oni nisu ni čuli za pritorak* itd. Te razlike sve više utječu na to da stariji govornici, kako bi izbjegli moguće nerazumijevanje ili se jednostavno govorno približili većini, počinju prilagođavati, odnosno mijenjati svoj leksik.

Uz pomoć postavljenoga upitnika²⁷ i na osnovi vlastita jezičnoga osjećaja na leksičkom planu u usporedbi govora mlađih govornika razlikujemo četiri situacije, odnosno tri stupnja odstupanja:

1. govornik upotrebljava izraz ili svezu u svakodnevnom govoru
2. govornik prepoznaje upotrebu leksema ili sveze u govoru svoga mjesta, ali sam tako ne govori
3. govornik misli da se leksem ili sveza ne upotrebljava u govoru njegova mjesta
4. govornik ne razumije značenje pojedinoga leksema ili sveze.

U 3. i 4. slučaju gotovo je nemoguće da se takav leksem ili frazem očuva. Ti se izrazi prigodno oživljuju u okviru nekih kulturnih ili običajnih događanja (primjerice, za vrijeme *pireva*, *mačkara*, raznovrsnih uprizorenja poput *sila* itd.), ali se time ne vraćaju u aktivni leksik.

Kako to biva sa živim jezikom, a pogotovo nenormiranim, velik broj leksema s vremenom nestane iz svakodnevne upotrebe. Pritom su oni za kojima ima potrebe zamijenjeni novima, dok su neki skliznuli u pasivni leksik jer su i pojmovi na koje su se odnosili izgubili svoje komunikacijsko mjesto. Među tim je leksemima podosta pozajmljenica iz stranih jezika, poglavito talijanskoga, turskoga i njemačkoga, ali ima i riječi od domaćih osnova. Od leksema koji su već nestali iz aktivne upotrebe ili će zbog starosne dobi govornika koji ih još rabe ubrzo nestati mogu se izdvojiti sljedeći primjeri²⁸:

²⁷ Od srca zahvaljujemo svojim ispitanicima: Petru Slavku Bošnjaku (85 g.) i Mariju Zaradiću (39 g.) iz Lovreća te Ani Botica (91 g.), Anđi Katić (75 g.), Ani Katić (40 g.) i Danieli Botica (27 g.) iz Otoka. Upitnik se sastojao od tri skupine pitanja kojima se provjeravala upotreba frazema (58 primjera) te nekih fonoloških i morfoloških značajka za koje smo pretpostavili razlikovanje u odnosu na postojeće opise. Frazemi su ispitivani na osnovi primjera donesenih u Menac-Mihalić (2005).

²⁸ Oznaka govora navodi se uz leksem u nestajanju samo ondje potvrđen.

- romanizmi: *ârija*, *bagùlina*, *balâtûra*, *bûtîga* (Lo), *bûža*, *dòtrîna*, *gùca*, *kàlat* (Lo), *kampànel*, *kanàvaca*, *kantînela*, *kòltrîne*, *kòtula*, *kràbit*, *lâpeš/lâpiš*, *lètrika*, *lîbar*, *mèdik* (Lo), *pomàda* (Lo), *pònistra*, *přžun*, *rèlo* 'sač', *skàlîn*, *sòlâr* 'kameni stubište s proširenjem' (Lo), *sumprèšat*, *šamàtorje*, *šèšula* 'lopatica za brašno' (Lo), *šimizè* 'komoda za rublje' (Lo), *štèrika*, *štùmik* (Ot), *šuvèrin* 'šibica', *takùjîn*, *tèrîna* 'zdjela' (Lo), *varičele*, *vumàrit* (Lo), *vùštîna* 'kombine' (Lo) itd.
- turcizmi: *àšikovat*, *bôj* 'kač', *bàjbuk* (Lo), *bàška* (Lo), *bèšika/bèš'ka*, *čánjak* 'drvena zdjelica', *čibučit* (Lo), *čòlan* 'kost, tvrdi dio nečega' (Lo), *đòl* (Lo), *èvala* (Ot), *isàn* (Lo), *kîrija* (Lo), *màkaze*, *péndžal* *péndžera* (Lo/Ot), *sèvâp* (Lo), *sòpica* 'kamena klupica' (Lo), *sučijat se* 'rastužiti se, snužiti se, kopnjeti' (Lo), *tàzi* 'nov, novcač' (Lo), *vrtùtma* (Lo) itd.²⁹
- germanizmi: *àptāk* 'pozor' (Lo), *aràus* (Lo), *brìktāš*, *cùrik*, *cìbok* (Lo), *gànak* (Lo), *šnâjder*, *ùncut*, *vàlinga/fàlinga* (Lo/Ot), *vàricāg*, *vàsovat/fàsovat* (Lo/Ot), *vòrt* (Lo), *zînga* 'lim, žlijeb' (Ot) itd. Oba govora imaju još prilično germanizama koji se odnose na građevinski alat i poslove.
- domaće: *biljac*, *bùbatak* (Lo), *cìnijî*, *cúnjat se* (Lo), *grùšālina* 'prvo mlijeko oteljene krave', *iskònica* 'nevažna ili nepotrebna stvar' (Lo), *jèr* 'zašto' (Ot), *kàrat*, *kîsal'na* 'kiselo mlijeko' (Ot), *kljúkac* 'zapijatelj na hlačama' (Lo), *kréja* 'kocka' (u svezi *kreja cukra*) (Lo), *likār*, *màca* 'mačeha', *mašice* 'hvataljke za žeravicu', *mràzit* (Lo), *nàčve*, *očènit* (Lo), *odívat se*, *òjica/òjca* 'dio rala' (Lo/Ot), *òslèn* (Lo), *òtrbuva* 'nemarno, površno' (Lo), *otspònjit*, *òžeg*, *postòla*, *prîspit*, *prítorak*, *pròkidat*, *střnina* 'ostatci stabljike od pokošena žita', *ùvištít* (Lo), *varènika*, *voščènica/voštènica* (Lo/Ot), *vřcon/vřckon* 'ravno, bez skretanja' (Lo/Ot), *(za)prècat*, *zaspònjit*, *zòvnica/zòbnica* itd.

Većina leksema stranoga podrijetla ima neku standardnojezičnu inačicu razumljivu svim govornicima, dočim je s leksemima domaćega podrijetla drukčije, pogotovo kad se odnose na neki specifični pojam (npr. *òjica*, *kljúkac*, *střnina*, *grùšālina* itd.).

Za neki mjesni govor, za razliku od standarda, ne vrijede pravila po kojima bi se na tragu jezičnoga purizma trebalo intervenirati u leksik zaštitom i poticanjem domaćih riječi i izraza nasuprot onima iz stranoga jezika pa može biti na djelu težnja da se starije jezično stanje očuva. Pritom je manje važno podrijetlo same riječi ili sveze od njezine ukorijenjenosti u "domaćem

²⁹ U Otoku se priličan broj turcizama odrazio u antroponimiji i toponimiji (*Bùljug*, *Kèrep*, *Metèrize* itd.).

govoru” koji se u osvještenijih govornika uvijek poistovjećuje s govorom najstarijih govornika. Upravo je takva slika s mnogim leksemima u lovrećkom i otočkom govoru. Naime, nestankom prijašnjega načina života (ponajprije usmjerena na obradu zemlje, stočarstvo, zanate u službi seoskoga načina života, drukčiji oblik prehrane, odijevanja i gradnje) iz svakodnevnog su upotrebe nestali mnogi za to vezani pojmovi i predmeti, a time su se dakako povukli i nazivi za njih.³⁰

Na primjer, dolaskom suvremene vodovodne mreže izgubit će se (ako već nije) potreba za vađenjem vode iz *čatrnje* (Lo) ili *bunara* (Ot) pa bi glagoli *kàlat* (Lo) i *c̀rpat* (Ot) sa svojim izvedenicama također mogli postati arhaizmi. Isto je tako s glagolom *zapr̀ecat* u značenju ‘prekriti žeravicom i pepelom sač (Lo) ili peku (Ot)’ koji je posve nestao iz svakodnevnoga govora i priziva se u sjećanju na spomenutu radnju pečenja *kruva* na *kominu* u *dimnoj kužini*. To se događa još nekim domaćim osnovama zbog razlike prema standardu (ili pseudostandardu): *zasp̀onjit*, *otsp̀onjit*, *cinij̃*, *p̀ostelja/p̀ostelja*, *postòla*, *prispit*, *pljùvaka*, *ùdit* i sl. Te pak riječi u govoru srednjega i mlađega naraštaju ustupili su mjesto leksemima: *zakopčat*, *otkopčat*, *jeftiniji*, *krevet*, *cipela*, *stić/stignit*, *pljuvačka*, *smetat/štetit*.

Kao jednu od značajka Šimundić spominje zamjenu komparativa *veći* i *viši*: *veće vrimena*, *viši nož*. Upotreba komparativa pridjeva *veći* umjesto *viši* nije svojstvena samo ovim govorima, nego jeziku općenito, stoga se ona redovito ostvaruje (ponajprije u pridjeva, rjeđe kad je prilog), dok se samo među starijim govornicima još čuva obratna upotreba, *viši* umjesto *veći*.

Treba spomenuti i pomake u značenju koji se događaju u glagola koje ovi govori dijele sa standardnim jezikom jer se takve promjene, za razliku od onih u kojima dolazi do zamjene leksema, teže uočavaju, a i govornici su ih manje svjesni. Takav je glagol na primjer *razválit*, koji se upotrebljavao u značenju ‘oštetiti, pokvariti’, glagol *krécat* u značenju ‘dirati’ (*ne kreći u to, razvalićeš mi sat pa di san prispila!*) ili *ùbit se* u značenju ‘udariti se’ (*dobro se ubijo u kolino*).

Vrlo razgranato hrvatsko rodbinsko nazivlje posljednjih se desetljeća pod utjecajem prestižnih idioma izrazito sužava te se i u standardnom jeziku mnogi odnosi počinju izražavati sinonimnim nizom. Na ovim se prostorima stanje donekle čuva, ali je raznolikost također smanjena. Prestanak suživota u velikim porodičnim zajednicama, promjena ekonomskih i običajnih odnosa

³⁰ Usporedbom podataka iz rječnika (za Lovreć) i opsežne terenske ankete mogla bi se dobiti i neka okvirna brojčana vrijednost na osnovi koje bismo mogli tvrditi o kolikom se udjelu leksičkih promjena radi, ali taj zadatak premašuje ciljeve ovoga rada te ga ostavljamo za neko buduće istraživanje.

i općenito orijentiranost na nuklearne obitelji utjecala je i na upotrebu specifičnoga nazivlja. Premda to upitnikom nije provjereno, na osnovi praćenja svakodnevnoga govora možemo reći da su rijetko u upotrebi leksemi *tètkić, ūjčević, sinóvac, sinòvica, svâk, svâst*. Nešto se bolje čuvaju *divër, jètrva, zâva, bádžo, stričević, stričevka*. Leksemi *ćako* i *májka* u Lovreću označuju svekra i svekrvu, što upitnik za HJA bilježi i za Otok. Najstariji govornici potvrđuju to značenje, ali ističu da riječ *ćako* uz 'svekar' može značiti i 'otac odmila'. Mlađi ne rabe taj leksem, ali razumiju značenje.

Kako jedan dio riječi izlazi iz aktivne upotrebe, jednako tako, ako ne i brže, stanovit broj riječi redovito ulazi u leksik. Po tome se ovi govori ne razlikuju od jezika općenito. Općenito uzevši, nove riječi i izrazi koji zajedno s novim pojmovima gotovo svakodnevno ulaze u njihov leksik imaju sve manje obilježja karakterističnih za te govore te ne pokazuju, osim katkad u naglasku, odstupanja u odnosu na općeprihvaćeni standard.

Podemo li od pojedinačnih leksema k više ili manje čvrstim svezama, uočićemo i ondje stanovite pomake. Frazemi su više od ijedne druge jezične jedinice snažno obilježeni izvanjezičnim (kulturnim, povijesnim, ekonomskim, sociološkim, psihološkim) čimbenicima, a istodobno su i jedno od najizrazitijih obilježja nekoga idiolekta.

Po svojoj su definiciji postojane jezične strukture koje se pojavljuju u zadanoj svezi dviju ili više sastavnica te bi za razliku od drugih jezičnih jedinica trebali biti slabije podložni mijeni. Upravo su istraživanja frazema u govoru Lovreća (usp. Bošnjak Botica 2007a) pokazala da postoje razlike ne samo u upotrebi nego i u jezičnim obilježjima samih frazema u starijih i mlađih govornika, što nas je potaklo da istraživanje proširimo i na Otok, gdje smo uočili slične trendove. Uz stanovit broj frazema koji su zajednički govornicima bez obzira na dob (to su nerijetko vrlo rašireni frazemi kakve možemo naći na širem dalmatinskom području ili u standardnom jeziku) treba razlikovati nekoliko razina na kojima se ostvaruju razlike:

- a. frazemi se razlikuju po svom fonološkom sastavu: *ne vali mu ništa veda tičijega mlika / ne fali mu ništa nego tičijega mlika, brezobrazna ko guda / bezobrazna ko guda, crljeni se ka papr'ka / crveni se ka papr'ka*
- b. frazemi se razlikuju izborom sastavnice: *nema ni elera / nema ni banice / nema ni dinara / nema ni kune*
- c. frazemi su potpuno različiti, tj. stariji upotrebljavaju jedan, a mlađi drugi frazem u istom značenju:³¹ *kad se guda uspenje na dub / kad na vrbi rodi*

³¹ Usporedba načinjena na osnovi građe iz Menac-Mihalić (2005) pokazala je da jedan dio frazema (19/58) nije poznat ispitanicama, ali ne možemo reći da je to nužno povezano s njihovom dobi, nego može biti rezultat neproširenosti tih frazema na cijelo područje Otoka.

grožđe (Lo), *punja ki Turčin / puši ki Turčin* (Ot) ili u jednoj skupini postoji prazno mjesto: *iskrivijo se ko vratni opanak* (Lo), *iskrivio se ko kèva* (Ot).

Stanovit broj frazema potvrđen je samo u govoru starijih govornika, npr.: *đava iza trka il ona s mista, proša ko Brekalo na Prisiki, ne bi mu Drezden banka dotekla, okretan ko donji mlin, za nevolju i Turčine kume, ko će tomu dževap dat, stoji mu ko na magaretu sedlo, ko je sritan i vo(l) mu se teli, radi ko navito kolo* (Lo), *sliči ti ko kravi samar, kampanel mu do pasa, mirnija nek teletija majka, žut ka šterika, pijen ki kantinela, gadna ki lopar* (Ot) itd.

To su nerijetko frazemi s inojezičnim elementima, oni koji sadržavaju pojmove vezane uz stočarstvo i ratarstvo, usmenu književnost, nekadašnje životne uvjete i djelatnost, osobe iz mjesta kojih više nema itd. S druge strane, mlađi naraštaj u skladu sa svojom kulturom (usp. Bošnjak Botica 2007a) prihvaća i stvara nove frazeme nepoznate starijim govornicima. Događa se i da se frazemi zbog nerazumijevanja ironične pozadine pogrešno razumiju, što je očekivano u najmlađih govornika. Međutim, danas se taj razlog ne povezuje samo s dobi, odnosno kognitivnim razvojem, nego i sa znanjem o izvanjezičnoj stvarnosti.³²

Očuvanje frazema osim u kulturološkom smislu kao odraza identiteta neke govorne zajednice važno je i za čuvanje raznolikosti rječnika jer se nerijetko u njima nalaze leksemi koji se inače više ne pojavljuju u govoru (neovisno o frazemu).

4. ZAKLJUČAK

Mijena je trajno jezično obilježje, samo je pitanje koliko je intenzivna i koliko se brzo odvija da bismo je mogli opaziti. U radu smo kombiniranjem dvaju pristupa u istraživanju jezičnih promjena – istraživanja u stvarnom i istraživanja u vidljivom vremenu – nastojali pokazati koje su se promjene dogodile ili se upravo događaju u dvama govorima. Kao polazište poslužila su nam dva opisa nastala prije otprilike pola stoljeća, opisi nastali prije 20-ak godina te najnovije terensko istraživanje. Prikazani podatci pokazali su da se neka obilježja čuvaju bolje od drugih, ali da pomake možemo pratiti na svim jezičnim razinama. Posebna je pozornost posvećena leksičkoj sastavnici koja otvara širok prostor budućim istraživanjima u nekoliko smjerova. O uzroci-

³² Na primjer, frazem *okretan ko donji mlin* (Lo) ne može se shvatiti ako se ne zna koja je uloga toga donjega mlina u procesu mljevenja žita, što danas već i srednja generacija ne može znati jer tomu procesu nije svjedočila.

ma koji dovode do uočenih promjena rečeno je nešto u uvodnom dijelu, a dodati se može tek da je taj proces neminovan, neće mu umaći ni normirani standardni jezik, samo će ondje to teći sporije.

Glavna obilježja ovih govora sigurno neće tako brzo nestati, ali će oni možda ostati bez nekih rubnih značajka koje nisu dijelili s drugim bliskim govorima ili su te značajke udaljene od poželjnoga jezičnoga standarda. Na fonološkom su planu to zamjene vokala i/ili konsonanata te specifična naglasna obilježja. U morfologiji je to sklonidba nekih imenskih kategorija (npr. imena), dok je u leksiku cijeli niz posebnosti.

Izdvojene su značajke naime danas rijetke u govoru mlađih, stoga pretpostavljamo njihov nestanak u idućim desetljećima.³³ Mjesto budućih promjena nisu samo pojave kojih više nema u govoru mladih, nego i dobar dio postojećih dvostrukih oblika, a njih smo uočili mnogo u dvama govorima. Premda zasad opstaju, može se očekivati da će se njihova dubletnost razriješiti u korist raširenijih oblika bližih standardnomu jeziku (*blīznād* > *blizanci*, *vršnīk/vršnica* > *vršnjak/vršnjakinja*, *gādan* > *ružan*, *mūčat/mučat* (Lo/Ot) > *šutit*, *pīnjūr* > *viljuška*³⁴, *pōšāda* > *nož*, *bīčva* > *čarapa*, *pōstelja/pōstelja* (Lo/Ot) > *krevet*, *štrāmac* > *madrac*, *māslo* > *maslac*³⁵ itd.) ili prestižnomu govoru sredine (u tom smislu veća je vjerojatnost za opstanak značajka koje bismo mogli povezati s dalmatinskom sredinom).³⁶

Gledajući otpornost prema mijeni, odnosno stupanj stabilnosti obilježja u dvama istraživanim govorima, možemo reći da nestaju odnosno zamjenjuju se drugima:

- a. obilježja koja najviše odudaraju od standarda
- b. obilježja koja zvuče zaostalo/nepismeno
- c. obilježja u raskoraku s okolnim govorima
- d. obilježja bez prestiža u dalmatinskoj sredini
- e. izrazi povezani s nestalim vidovima života.

³³ Ne treba sasvim isključiti mogućnost da se neko obilježje izravno prenese s najstarijih na najmlađe (npr. ako baka provodi puno vremena s unučetom i ono je manje pod utjecajem govora svojih vršnjaka), ali da bi se ono održalo, treba zahvatiti veći broj govornika, inače će to ostati idiolektno obilježje.

³⁴ Standardnojezični oblik *vilica* nije u upotrebi ni u mlađih govornika.

³⁵ *Maslac* je relativno nova riječ u obama govorima, a počela se upotrebljavati s pojavom *kupovnoga masla* i prestankom izrade *domaćega*. Relativno su nove riječi i *mineralna*, *vrhnje*, *piletina*.

³⁶ Pretpostavljamo da će se stoga udio dijalektnih turcizama smanjiti više u odnosu na romanizme, ali i jednih i drugih bit će manje jer će ih zamjenjivati standardnojezični leksemi.

Navedena su obilježja u mnogim primjerima isprepletana pa se tako deklinacija muških imena na *-o* po *e*-tipu bez obzira na naglasak ili nadimaka koji završavaju na *-i* po zamjениčkoj, kakvu nalazimo u otočkom govoru, može povezati gotovo sa svima njima jer istodobno znači odudaranje od standarda i dalmatinskih govora te izaziva nenaklonost i podsmijeh govornika okolnih mjesta, stoga je očekivano da se mlađi ili školovaniji govornici od te upotrebe ograđuju.³⁷

Najveći utjecaj na promjene u obama govorima, preko medija i obrazovanja, dolazi iz standardnoga jezika ili onoga što govornici doživljavaju kao općeprihvaćeni hrvatski.³⁸

Provedeno istraživanje pokazalo je opravdanost postavljene pretpostavke o promjenama u nekom govoru koje mogu nastati u nekoliko desetljeća te dobnu stratifikaciju na tri skupine: govornike starije, srednje i mlađe dobi. Najveće se razlike očekivano pokazuju između najstarijih i najmlađih govornika. U svakom će slučaju biti zanimljivo ponoviti istraživanje ovih dvaju govora za koje desetljeće, kad današnjih starijih i najstarijih ispitanika ne bude, te vidjeti koja su se obilježja uspjela održati. U istraživanje bi valjalo uključiti i sociolingvističke i psiholingvističke čimbenike jer postoje naznake da su mnoge promjene proistekle iz samoispravljanja govornika (načelno mlađi prilagođuju svoj govor prestižnomu idiomu, stariji prilagođuju svoj govor mlađima). Zanimljiva može biti činjenica da su u ovim dvama govorima, koji ne pripadaju istoj skupini i međusobno se razlikuju u mnogim obilježjima, zabilježene promjene uglavnom istoga tipa. Drugim riječima (a potkrijepljeno podacima iz drugih govora), postoji stanovita pravilnost u jezičnoj mijeni.

LITERATURA

Bekavac Basić, Ivan. 2004. Prezimena i patronimi izvedeni od prezimena za ženske udane osobe u Imotskoj krajini (...). U: Šamija, Ivan Branko. *Rječnik imotsko-bekijskoga govora*. Zagreb: Društvo Lovrećana Zagreb, 502–531.

Bošnjak, Tomislava. 2004. Frazemi u lovrečkome govoru kojima se opisuje izgled. *Lovrečki libar* 6, 123–132.

³⁷ Najmlađa ispitanica navodi da takve oblike ne rabi u svom govoru.

³⁸ Treba reći da neke značajke govornici ne prepoznaju kao standardnojezične (jer se ondje rijetko rabe te su ih skloni zamijeniti nekim proširenijim oblicima), npr. *postelja*, *postola*, *puca/puce* ili dijalektne inačice, npr. *drīman*, *drīmat*, *zaspònjit*, *ùžecé*, *istrnit*, *ùtrnit*, *sàsnit*, *mànit* (prid.) itd.

- Bošnjak Botica, Tomislava. 2007a. Upotreba frazema i dob govornika Lovreća. U: *Slavenska frazeologija i pragmatika* [ur. Fink Arsovski, Željka; Hrnjak, Anita]. Zagreb: Knjigra, 51–56.
- Bošnjak Botica, Tomislava. 2007b. Frazemi u govoru Lovreća kojima se izriču osobine. *Lovrečki libar* 9, 191–200.
- Bošnjak Botica, Tomislava; Botica, Ivan. 2018. Pogled u najstariju otočku antroponimiju. U: *Tragovi tradicije, znakovi kulture. Zbornik u čast Stipi Botici* [ur. Rudan, Evelina; Nikolić, Davor; Tomašić, Josipa]. Zagreb: Hrvatska sveučilišna naklada – Hrvatsko filološko društvo – Matica hrvatska, 581–613.
- Bošnjak Botica, Tomislava; Menac-Mihalić, Mira. 2006. Vokalizam i akcentuacija govora Lovreća. *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* 32, 25–41.
- Brozović, Dalibor; Brkić, Ivka. 1981. Otok (OLA 45). U: *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvaćenih Opšteslovenskim lingvističkim atlasom*, Posebna izdanja LV/9 [ur. Ivić, Pavle; Filipović, Nedim i dr.]. Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine, 399–404.
- Chambers, John K.; Trudgill, Peter. 1980. *Dialectology*. Cambridge: Cambridge University Press.
- Čilaš Šimpraga, Ankica. 2010. Ikavski štokavski govori između rijeke Krke i Neretve. U: Celinić, Anita i dr. *Prinosi hrvatskoj dijalektnoj fonologiji*. Split – Zagreb: Književni krug – Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje, 159–224.
- Ćurković, Dijana. 2014. *Govor Bitelića*. Doktorski rad. Rijeka: Filozofski fakultet Sveučilišta u Rijeci.
- Ivić, Pavle; Filipović, Nedim i dr. [ur.]. 1981. *Fonološki opisi srpskohrvatskih/hrvatskosrpskih, slovenačkih i makedonskih govora obuhvaćenih Opšteslovenskim lingvističkim atlasom*, Posebna izdanja LV/9. Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine.
- Lisac, Josip. 2003a. *Hrvatska dijalektologija 1. Hrvatski dijalekti i govori štokavskog narječja i hrvatski govori torlačkog narječja*. Zagreb: Golden marketing – Tehnička knjiga.
- Lisac, Josip. 2003b. Fonologija novoštokavskoga ikavskog dijalekta. *Rasprave Instituta za hrvatski jezik i jezikoslovlje* 29, 173–180.
- Lisac, Josip. 2008. Govori Dalmatinske zagore kao dio novoštokavskog ikavskog dijalekta. *Croatica et Slavica Iadertina* 4, 105–114.
- Lukežić, Iva. 2003. Čakavsko u štokavskome govoru Imotske krajine. *Lovrečki libar* 5, 118–133.
- Matasović, Ranko i dr. 2016. *Etimološki rječnik hrvatskoga jezika. Svezak 1. A – Nj*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje.
- Menac-Mihalić, Mira. 2005. *Frazeologija novoštokavskih ikavskih govora u Hrvatskoj: s rječnikom frazema i značenjskim kazalom s popisom sinonimnih frazema*. Zagreb: Institut za hrvatski jezik i jezikoslovlje – Školska knjiga.

- Naselja i stanovništvo Republike Hrvatske*. <https://www.dzs.hr/> (pristup 29. prosinca 2019.).
- Šamija, Ivan Branko. 2004. *Rječnik imotsko-bekijskoga govora*. Zagreb: Društvo Lovrećana Zagreb.
- Šamija, Ivan Branko; Tucak, Perica; Petričević, Joško. 2010. *Slikovni rječnik Imotske krajine*. Zagreb: Društvo Lovrećana Zagreb.
- Šimundić, Mate. 1971. *Govor Imotske krajine i Bekije*. Sarajevo: Akademija nauka i umjetnosti Bosne i Hercegovine (Djela ANU BiH51, Odjeljenje društvenih nauka 26).
- Zubčić, Sanja; Šupljika, Darja. 2016. Jezične mijene u grobničkom govoru. *Hrvatski dijalektološki zbornik* 20, 249–267.

Ongoing language changes – evidence from two Neo-Štokavian Ikavian dialects

The paper presents the features of two Neo-Štokavian Ikavian dialects - Lovreć (Imotska krajina) and Otok (Cetinska krajina) - which reflect the language changes that occurred in the last about 50 years. We focused on the features that are distributed on the edge of the active use and have been confirmed only by the older generation of speakers. The comparison was made on the basis of previous descriptions of these, dialectological questionnaires and recent field research. The changes are evident in all parts of the language, and are especially prominent in vocabulary and phraseology. The greatest influence on these shifts comes, through media and education system, from the standard language or from what speakers perceive as generally accepted Croatian.

The conducted research confirmed the assumption that changes within a dialect can occur in few decades and accounted for the age stratification into three groups of speakers. As expected, the most significant difference is evident between the oldest and youngest speakers. Sociolinguistic and psycholinguistic factors should be included in the future research since there are indications that many changes have resulted from the speaker's self-correction (in principle, younger people adapt their speech to a prestigious idiom; older people adapt their speech to younger ones). It may be interesting to note that in these two dialects, which differ from each other in many features, almost the same types of change have been attested. In other words, there is a certain regularity in language change.